

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Bellum etiam indicunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

ipſius deprehenſum fuit) & libri de Fiſco ab ipſo conſcripti ſcopus, quod una hac ratione partes ſuas ſtabiliri & conſirmari poſſe animadverteret. Sed nihil æque animavit Proteſtantes atque ſui Prophetæ Lutheri vaticinium de ſe editum, quod nempe mors ſua eſſet protinus letale exitium altarum Papæ. A deo que tum omnes paſiſtæ tum ipſa Italia ac Roma eſſet Proteſtantibus ceſſura in partem dividendam, cum vivo Luthero, iſdem Lutherani Romæ occupatores duce Borbonio, peſtem Romæ intuliſſent. Nimum tamen hos credulos ſuos Elias & Evangeliſta ſefellit, æque ac Stiſelius ille extremi iudicii denunciator Holtz-dorpianos ſuos agricolas. (a)

Quo vero factionis lux robur oſtentarent, ac ſimul palam facerent, quanta molirentur, & quam parvi Imperatorem facerent, non epiſtola tantum bellum ei indixerunt, verum etiam Imperatoris titulum ei negarunt. Priuſquam vero epiſtolam illam mitterent, diſputatum fuit, qui titulus Carolo eſſet tribuendus. Saxo quidem Carolum Ganda-riemſem appellandum eum cenſebat, quod Imperator ſeu Caſar ab ipſis ſine rebellionis nota vocari non poſſet. At Landgravius Imperatoris titulum ei non adimendum eſſe placebat, ne reliqui principes irritarentur: Nomen hoc inane ei non invidendum dicens, dummodo nullam ei concederent poteſtatem. Tandem hæc fuit inventa ratio media, ut illum appellarent velut eum qui pro Caſare ſe gerat, Landgravius quoque homo natura ferox, ſæpe dixiſſe, adeoque federatis civitatibus promiſiſſe dicitur, totiatim ſe Carolum Imperatorem aut captivum eiſtaturum, aut Germania expulſurum. Sic ille novum ſibi regnum, cuius melior pars penes ſe futura eſſet, opinionis errore fixerat, ſua ipſius vanitate deceptus.

Decreto bello Proteſtantes copias ſuas, in quibus ultra ſexaginta peditum, & decem erant equitum millia, una cum centum tormentis maioribus, ad Danubium collectas educunt, tantis viribus mirum in modum feroces: deinde ad Imperatorem in caſtra prope Landshutum in Bavaria, qui vix decem armatorum millia apud ſe habebat, & etiam ipſius Sleidani confeſſione, a Proteſtantibus præventus fuerat, adoleſcentem nobilem, & tubicinem, uti mos habet Germanorum, mittunt, qui epiſtolam qua bellum Caſari indicabatur, perferent. Factum eſt id Anno 1546. XI. die Auguſti (b) At Imperator conſpectum eorum averſatus non modo epiſtolam non accepit, ſed & per Albanum, in cuius tentorium perducti illi fuerant, nunciat

eis iuſſit, ſi quis in poſterum ab illis ad ſe veniat, fore ut loco muneris & torquis aurei, laqueum ab ſe ſerat. Non multo ante Caſar Saxonem & Landgravium proſcripſerat, eorum bonis fiſco addictis. In huius proſcriptionis formula eos acculabat, quod Eccleſiaſtica bona involaſſent, quod omnes terra Principes, a deo que Turcam ipſum ad bellum ſibi faciendum ſollicitaſſent, ut tanto facilius rebus undiq; perturbatis, ſcopum iam diu propoſitum aſſequi poſſent. Huius ergo proſcriptionis formula feciali pro reſponſo ad Proteſtantes perferenda data fuit; ad quam illi prolixè reſponderunt, ut apud Sleidanum videre eſt, qui hæc aliaque eò pertinentia copioſe deſcribit, ut ſuæ religionis fratres poſt mortem laetent. Tantæ vero huius federis, ut in quo totamque validæ civitates comprehenſæ erant, vires eſſe exiſtabantur, ut vix quiſquam crederet, Imperatorem caſtra aciemque conferre auſurum. Erat etiam illorum Principum, dulci libertatis nomine abutentium, non minor apud vulgus fides atque auctoritas, quam eiſdem in Hiſpanos & omnem exterorum dominatum, odium. In caſtris Proteſtantium erant Joannes Erneſtus Electoris Saxonie frater, Joannes Fredericus Electoris filius, Philippus Brunſuicenſis, cum quatuor eiſdem familie Principibus, Dux Lunenburgienſis, Anhaltinus, & decem aut duodecim circiter Comites Germani. Quamvis autem, uti diximus, Imperator ad tantam vim ſuſtinendam parum validis copiis inſtructus eſſet, eos nihilominus quos circa ſe habebat, eduxit contra hoſtem progreſſus, cum propoſito, ut ſapius Avila ex ipſomet Caſare au diſſe ſcribit; aut vincendi aut in Germania moriendi; certa interim fiducia, divinum auxilium in tam pia & iuſta cauſa ſibi nequaquam deſuturum.

QUOMODO IMPERATOR BELLUM DUXERIT, PROTESTANTIUM INTERIM COPIS DILAPſIS.

CAPUT XIV.

ARGUMENTUM.

- I. Papa Imperatori auxilia mittit contra hæreticos.
 - II. Magnus Proteſtantium error, & ruina ipſorum iniſtium.
 - III. Pro-
- No
- a Supra lib. 2. cap. 16. num. 7. b Surius in Comment,